

χούι

χούι, το, ουσ. [<τουρκ. huɣ]. **1.** συνήθεια βαθιά ριζωμένη: «δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη για κανέναν, αν δε μάθω πρώτα τα χούγια του». (Λαϊκό τραγούδι: *τόσον καιρό κοντά μου και δεν έχεις μάθει τα δικά μου χούγια και τα φυσικά· πως η προπαραλήγουσα ποτέ δεν περισπάται όταν η λήγουσα είναι μακρά*). **2.** κακή συνήθεια, αρνητική ιδιορρυθμία που είναι συνήθως ενοχλητική στους άλλους: «είναι καλό παιδί, αλλά έχει το χούι του τζόγου». (Λαϊκό τραγούδι: *ρημαδιό ζωή και σπίτι απ' τα χούγια σου αλήτη που μετράς το αντριλίκι με βρισιές*).

- δεν ταιριάζουν τα χούγια μας, βλ. συνηθέστ. δεν ταιριάζουν τα χνότα μας, λ. χνότο·

- έχει τα χούγια του, **α.** (για πρόσωπα) έχει τις ιδιοτροπίες του, τις συνήθειές του που είναι αρνητικές και συνήθως ενοχλητικές στους άλλους: «κανείς δεν είναι τέλειος κι ο καθένας έχει τα χούγια του». **β.** (για μηχανήματα) έχει κάποιο συγκεκριμένο τρόπο για να αρχίσει να λειτουργεί: «δεν μπορεί ο καθένας να βάλει μπροστά αυτό το μηχάνημα, γιατί έχει κι αυτό τα χούγια του»·

- ξεσήκωσε όλα τα χούγια (του τάδε), βλ. φρ. ξεσήκωσε όλα τα τερτίπια (του τάδε), λ. τερτίπι·

- ο λύκος γούνα αλλάζει, το χούι δεν τ' αλλάζει, βλ. λ. [λύκος](#)·

- πήρε όλα τα χούγια (του τάδε), βλ. φρ. ξεσήκωσε όλα τα χούγια (του τάδε)·

- πρώτα βγαίν' η ψυχή τ' ανθρώπου κι ύστερα (βγαίνει) το χούι, βλ. λ. [ψυχή](#)·